

Slaapwandeland naar een tweede termijn

Columns - 16 mei 2023 - Auteur: Carsten Brzeski

Vorige week dinsdag, op Schuman- of Europa-dag, had Olaf Scholz de grote eer het Europees Parlement toe te spreken. Met zijn of beter de huidige Duitse visie voor Europa. Wat Europa vooral te zien kreeg, was een beeld op wat Duitsers graag als leiderschap zien.

Olaf Scholz sprak in Straatsburg het lijstje van belangrijke thema's aan: gemeenschappelijk asielbeleid, een antwoord op China als economisch concurrent, van klimaatverandering tot aan meer bilaterale handelsakkoorden en over verdere uitbreiding van de EU en meer stemmen met gekwalificeerde meerderheden. Op zich is dat een duidelijke visie. Wat ik niet hoorde, is welke rol hij en zijn regering bij al deze thema's willen spelen. Want dat er een groot verschil kan zijn tussen de visie van de Duitse regeringsleider en het officieel regeringsbeleid, werd op zijn minst duidelijk in 2012, toen Angela Merkel in een kranteninterview van haar persoonlijke voorliefde voor een politieke Europese unie verhaalde. Dit terwijl tegelijkertijd Griekenland langs de afgrond van het faillissement scheerde.

In Duitsland zullen ze in ieder geval blij zijn dat Olaf Scholz weer eens te zien was, want in eigen land lijkt hij verdwenen te zijn. Deze onzichtbaarheid heeft ertoe geleid dat meer dan de helft van de Duitsers Scholz als een zwakke leider zien. Angela Merkel, ook koningin in strategische mediale onzichtbaarheid, werd tijdens haar 16 jaar als bondskanselier doorgaans door meer dan 70 procent van de Duitsers als een sterke leider gezien.

De onzichtbaarheid van Scholz zal zeer bewust zijn gekozen. Want nog steeds houdt het land niet echt van risico nemen of grote vernieuwingen. In beste gevallen vallen hoogvliegers - waaronder visionairen - heel diep. Daarom beter het hoofd laag houden en anderen de fouten laten maken. Dit laatste lijken de coalitiepartners van Scholz te letterlijk te nemen. Vooral de Groenen zitten in de lift naar beneden. Niet alleen omdat juist zij de drijvende kracht zijn achter veel ingrijpende maatregelen die de groene transitie van het land moeten afdwingen. Maar ook - en dat is kwalijker - omdat de grootste ster van de Grünen, de minister van economische zaken Robert Habeck, grote problemen heeft door aantoonbare interne vriendjespolitiek.

De andere coalitiepartner, de FDP, probeert zich gek genoeg vooral te profileren als oppositiepartij binnen de eigen regering. Deze partij maakt geen fouten met leuke baantjes voor vriendjes, maar of de rol als blok-aan-het-been nu echt goed valt bij de burgers is maar de vraag.

En zo zou het zomaar kunnen dat Olaf Scholz al slaapwandeland over ruim twee jaar door de Duitsers nog eens een tweede termijn als bondskanselier krijgt. Hoe ontevreden zij nu ook met hem zijn, de kanseliersbonus gaat naar diegene die geen fouten maakt en bekend is. *“Sie kennen mich”*, de leus van Angela Merkel in 2013, en haar beroemde aanmodderen bleek een succesformule. Daartoe behoorde overigens ook het wegwerken van de coalitiepartners naar de afgrond van de vergetelheid. De FDP kwam na een regeringsdeelname niet eens meer terug in het parlement. Wellicht is Scholz' onschijnbaarheid zijn grootste kracht.

Deze column is met toestemming overgenomen uit het Belgische dagblad De Tijd

Dit is een artikel gedownload via [duitslandinstituut.nl](https://www.duitslandinstituut.nl).

Artikel:

<https://www.duitslandinstituut.nl/artikel/55275/slaapwandeland-naar-een-tweede-termijn>